

УДК 327

DOI <https://doi.org/10.30970/PPS.2020.32.21>

ОСНОВНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА КОНЦЕПЦІЯ РОЗВИТКУ ПОЛІТИЧНИХ ПРОЦЕСІВ У КИТАЇ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

У Тін

*Північно-західний педагогічний університет,
факультет гуманітарних і соціальних наук, кафедра порівняльної політології
м. Ланьчжоу, провінція Ганьсу, Китайська Народна Республіка*

Стаття присвячена аналізу сучасних політичних трендів у Китаї. Автором розглянуто підходи вітчизняних науковців до пояснення сутності політичних процесів у Китайській Народній Республіці, проаналізовано передумови реформ і основні перешкоди для Уряду країни.

Наголошено, що нині Китай є однією із найбільш розвинутих країн світу та впевнено наближається до лідерства в геополітичному полі. Однак Китай як і раніше стикається із багатьма проблемами: старіння населення і скорочення робочої сили, відсутність відкритості його політичної системи і проблеми конкурентоспроможності в економіці, які залежить від високих капітальних витрат і розширення кредитування.

Автором виокремлено кілька основних тенденцій, які спостерігаються останні декілька років: Сі Цзінпін як «основний» лідер, поширення провідних малих груп, нове покоління кадрів Сі Цзінпіна, нові антикорупційні заходи та викорінення Цзян Цземіня, використання терміну «това-риш», однопартійний конституціоналізм, китайський партійно-державний устрій.

Зазначено, що політична економіка Китаю знаходиться на політичному перехресті між конкуруючими вимогами партійного контролю та ринку, між конкуруючими вимогами стійкої економічної реформи і триваючим використанням різноманітних стимулів. Автор розглянуто відносини Китаю та США в рамках «холодної війни», а також наведено твердження про поглиблення конфлікту між країнами через боротьбу високо розвинутих держав на геополітичній арені. Китай у відповідь на внутрішній тиск на економічне зростання, а також зовнішній тиск на торгівлю, технології та фінанси прискорить лібералізацію китайської внутрішньої економіки відповідно до плану 2013 року. Давні труднощі Китаю з довірою приватного сектору до бізнесу посилювалися невизначеністю, викликану торговельною війною, яка розгортається технологічною війною і зростаючими дебатами в обох країнах при більш широкому поділі економік США і Китаю.

У статті проаналізовано сучасну політичну економію діючого лідера в аспекті боротьби із кризою та падінням економічної активності, а також в умовах поширення COVID-19. У висновках автор наголосив, що політична економія Китаю знаходиться на політичному перехресті між конкуруючими вимогами партійного контролю та ринку.

Ключові слова: Китайська Народна Республіка, політичні процеси, геополітика, високо розвинуті країни, комуністична партія, уряд.

Постановка проблеми. Одна із найбільш приголомшливих світових історій розвитку останніх десятиліть – це перехід до ринкової економіки та стрімкий економічний підйом Китаю. Швидке і безперервне економічне зростання країни, відродження підприємництва і все більш тісна інтеграція у світову економіку – все це наслідок політики «реформ і відкритості», прийнятої у 1978 році.

Масштабні реформи вплинули на соціально-економічне становище не лише великих і прибережних міст, але й найбільш депресивних регіонів. Наслідками цих реформ було не лише зменшення рівня бідності, значна урбанізація, стрімке зростання капітальних

та приватних інвестицій, але й зростання нерівності у доходах, соціальна нестабільність і погіршення стану навколишнього середовища.

Політичні процеси у країні були тісно пов'язані та зосереджені на економічному зростанні, а політичні рішення стосувалися розвитку більш тісних зв'язків Китаю зі світовою економікою та політикою, зміцнення позиції на політичній арені світу. Нині Китай є однією із найбільш розвинутих країн світу та впевнено наближається до лідерства в геополітичному полі. Актуальність обраної тематики не викликає сумніву, оскільки політичні процеси у Китаї мають неабиякий вплив на загальносвітові економічні тенденції.

Аналіз останніх публікацій і публікацій. Оскільки глобальний вплив китайської економіки та політики значний, багато праць зарубіжних і деяких вітчизняних вчених присвячені саме аналізу соціально-економічних процесів у Китаї. Так, Wang Jisi висунув цікаву думку: «Нині майбутній шлях розвитку і міжнародна стратегія Китаю знаходяться під гострими суперечками як всередині країни, так і за її межами. Міжнародні зобов'язання та дипломатична стратегія Китаю засновані на китайській реальності, зокрема йдеться про суверенітет, безпеку і розвиток, у той же час необхідно брати до уваги глобальні тенденції та очікування від світу. Обов'язок китайських вчених рекомендувати політиці варіанти і реагувати на глобальні думки на основі ґрунтовних наукових досліджень» [13].

О. Лебідь справедливо зазначила: «Для того, щоб реалізувати національні стратегічні інтереси, офіційний Пекін активізував свою діяльність на міжнародних майданчиках, а також активно розвиває прагматичні відносини зі світовими «центрами сили» [5].

Аналітики Національного інституту стратегічних досліджень стверджують: «Китай стоїть на позиції підтримання поліцентричної концепції світоустрою. В якості головної мети встановлення такої моделі порядку Китай вбачає оптимізацію свого місця у багатополосному світі, надійне гарантування безпеки країни, мінімізацію зовнішнього втручання та здобуття лідерських позицій у Східній Азії. Усвідомлюючи, що подальше зростання китайської економіки вимагає мирної інтеграції у світову економічну систему, Китай у відносинах із провідними країнами Заходу і США продовжує слідувати моделі партнерства із «центрами сили», а не протидіяти їм» [1].

В.І. Головченко зазначає: «Китай продовжує здійснювати незалежну зовнішню політику миру, розвивати дружні відносини співробітництва з усіма країнами й працювати для встановлення справедливого та раціонального нового міжнародного політичного та економічного ладу» [2].

Величезні досягнення будівництва соціалізму з китайською специфікою зробили КНР і китайський народ повними впевненості в обраному ними шляху політичного розвитку. Поряд із економічним розвитком і соціальним прогресом соціалістична політична демократія Китаю буде вдосконалюватися і повністю продемонструє свої величезні переваги і сильну життєздатність. У майбутньому китайський народ, безсумнівно, буде насолоджуватися все більш істотними плодами своєї політичної цивілізації [8].

Загалом науковці висловлюють спільну думку стосовно політичного та економічного протистояння між Китаєм та високо розвинутими державами, зокрема США. Незважаючи на значну кількість наукових розвідок, вважаємо за потрібне висвітлити сучасні тенденції та останні політичні рішення влади Китаю.

Формулювання цілей статті. Метою написання статті є аналіз сучасних політичних трендів у Китаї.

Опис основного матеріалу дослідження. Китай є другою за величиною світовою економікою, найбільшим експортером і має найбільші валютні резерви у світі. Незважа-

ючи на те, що Китай має один із найбільш швидкозростаючих ВВП у світі, в 2019 році економічне зростання дещо сповільнилося, досягнувши 6,1% проти 6,8% у 2018 році. Це є результатом структурного спаду, оскільки економіка відходить від моделі зростання, заснованої на інвестиціях, а Уряд проводить політику, спрямовану на зниження фінансової вразливості.

Стійкий зовнішній попит і стійке внутрішнє споживання домашніх господарств сприяли цьому зростанню, незважаючи на занепокоєння з приводу фінансових ризиків на тлі економічної реструктуризації, очолюваної комуністичним урядом. Нові сектори такі як електронна торгівля та он-лайн фінансові послуги набирають обертів в економіці, де домінують експортно-орієнтовані сектори.

Згідно з оновленими прогнозами МВФ від 14 квітня 2020 року тренд ВВП, як очікується, впаде до 1,2% у 2020 році через спалах COVID-19 і підніметься до 9,2% у 2021 році [10]. Останнім часом уряд прагне досягти витрат у своєму бюджеті, а голова Сі Цзіньпін заявив, що обмеження кредитів роздутим державним підприємствам є «пріоритетом пріоритетів». Проте МВФ очікує збільшення державного боргу в майбутньому, досягнувши 60,9% у 2020 році і 65,4% у 2021 році.

Державний бюджет досяг рекордно низького рівня в 6,1% ВВП у 2019 році. Ця тенденція, як очікується, збережеться у 2020 і 2021 роках, коли він, за оцінками, досягне 6,2%. Однак Китай як і раніше має у своєму розпорядженні великі резерви іноземної валюти (близько 3 трлн дол. США), які можуть слугувати буфером для зовнішньої суверенної волатильності, а також профіцитом поточного рахунку в розмірі 148 млрд дол. [10].

Китай стикається із багатьма проблемами: старіння населення і скорочення робочої сили, відсутність відкритості його політичної системи і проблеми конкурентоспроможності в економіці, які залежить від високих капітальних витрат і розширення кредитування. Зберігається великий розрив між рівнем життя у містах і сільській місцевості, між міськими зонами на китайському узбережжі і внутрішніми та західними районами країни, а також між міським середнім класом і тими, хто не зміг отримати вигоду зі зростання останніх десятиліть. Ця нерівність стає все більш тривожною як для китайської влади, так і для інвесторів, тому Сі Цзіньпін пообіцяв завершити викорінення сільської бідності до кінця 2020 року [8].

Рівень безробіття незначно знизився із 3,8% до 3,6% у 2019 році, проте МВФ очікує, що ця тенденція буде порушена негативними економічними наслідками пандемії COVID-19, яка за оцінками збільшиться до 4,3% у 2020 році і знову знизиться до передпандемічного рівня 3,8% у 2021 році. Нині близько 43 млн осіб продовжують жити менш ніж на 1 дол. США на день, що є межею бідності, встановленою урядом (згідно з офіційною статистикою п'ять років тому близько 100 мільйонів людей жили нижче цієї позначки) [10].

Політична динаміка мала серйозний вплив на китайську економіку у 2019 році. В результаті уряд посилив офіційну політичну риторику і контроль як всередині країни, так і з точки зору зовнішньої політики. Модернізуючи і адаптуючи сьгоднішні реалії, але не змінюючи при цьому їх первісної суті, китайське керівництво дотримується принципів ведення зовнішньої політики, вироблених протягом тривалої історії Китаю. До основних із таких принципів науковці відносять [5]:

- національні інтереси, які мають пріоритет порівняно з будь-якими іншими зовнішньополітичними проблемами (своєрідний «китаєцентризм»);
- зовнішньополітичні завдання вирішуються послідовно і цілеспрямовано;
- відсутні часові обмеження для вирішення стратегічних завдань зовнішньої політики;

- міжнародне співробітництво розвивається за рахунок адаптації національних інтересів до місцевих законів і традицій, завдяки чому запобігаються конфлікти;
- застосовується економічне і соціокультурне «абсорбування» народів, залучених до співпраці з Китаєм;
- заохочується еміграція китайців.

У січні 2020 року Китай і США підписали торговельну угоду, оголосивши про перемир'я, яке могло б полегшити тривалу економічну війну між двома державами. Китай взяв на себе зобов'язання закупити в США товарів і послуг на 200 млрд дол. США, збільшивши закупівлі зі сфер сільського господарства, обробної промисловості, енергетики та послуг. І США, і Китай збережуть більшість тарифів на імпортні товари один одного. Поширення нової епідемії коронавірусу із Уханя, ймовірно, ускладнить плани закупівель Китаю в рамках «першої фази» американо-китайської торгової угоди [8].

Незважаючи на свої розміри, Китайська Народна Республіка організована за унітарними, а не федеральними принципами. І уряд, і Комуністична партія Китаю (далі – КПК) діють «зверху вниз», привласнюючи «центру» всі повноваження, які явно не делеговані нижчим рівням. Для управління країною уряд і КПК створили приблизно паралельні національні бюрократичні структури, які простягаються від Пекіна до місцевих рівнів. Цим бюрократичним структурам допомагають різні «масові організації», наприклад профспілки, Молодіжна ліга, жіночі асоціації, письменницькі та інші професійні асоціації, які охоплюють ключові верстви населення (табл. 1). Такі організації з їх надзвичайно великим членським складом здебільшого слугували лініями передачі інформації та однакового здійснення політики, що зачіпає їх членів. Не допускається діяльність громадських об'єднань, повністю незалежних від КПК і керівництва держави [11].

Нинішній лідер Китаю Сі Цзіньпін має потрійний титул генерального секретаря КПК, голови Центральної військової комісії та президента держави. Після прийняття цих функцій у 2012-2013 роках він був знову призначений на них у 2017-2018 роках. Після скасування лімітів президентських термінів на початку 2018 року планується зберегти їх за межами закінчення нинішніх термінів у 2022-2023 роках [11].

Із приходом Сі Цзіньпіна політекономічний договір між партією і ринком знову почав відроджуватися. Під впливом низки ідеологічних, політичних та економічних факторів, які виникли в результаті краху фондового ринку Китаю у 2015 році, основним організаційним принципом при Сі Цзіньпіні було підтвердження центральної ролі партії. За останні сім років, які минули з моменту появи Сі Цзіньпіна в якості головного лідера, цей процес пройшов через три складних і здебільшого незапланованих етапи [13].

Таблиця 1

Політичні тренди у Китаї

№	Тренд	Тлумачення
1	2	3
1.	Сі Цзіньпін як «основний» лідер	централізація і консолідація влади Сі Цзіньпіном. На додаток до своєї ролі президента, головнокомандувача, Генерального секретаря правлячої Комуністичної партії, голови Центральної військової комісії та володаря багатьох інших титулів Сі зміцнив повну владу у жовтні, коли йому було присвоєно титул «основного» лідера

Продовження таблиці 1

1	2	3
2.	Поширення провідних малих груп	в рамках централізації влади Сі все частіше використовує провідні малі групи для координації вироблення політики між урядовими установами. МСУ – це спеціальні надміністерські консультативні органи, створені для вироблення керівних принципів з питань, які зачіпають інтереси уряду, партії та Збройних Сил. Розширення і більш активне використання цих груп президентом Сі дозволить йому не тільки більш жорстко контролювати керівництво країною, але і з більшою легкістю проводити реформи
3.	Нове покоління кадрів Сі Цзіньпіна	Сі Цзіньпін зміцнює свої позиції, щоб мати можливість призначити нове покоління чиновників на конгрес у наступному році, де він збирається замінити низку ключових кадрів не тільки в Політбюро, але і в більш широкому Центральному Комітеті. В рамках цієї перестановки Сі, як очікується, порушить одне з ключових правил, які діють нині: вимога до членів Політбюро піти у відставку у 68 років, що дасть додатковий імпульс очищенню від членів партії
4.	Нові антикорупційні заходи та викорінення Цзян Цзєміня	незважаючи на те, адміністрація Сі Цзіньпіна оголосила про створення нової антикорупційної комісії, підзвітної державі, а не партії, Сі відмовився від більшого поділу влади на користь збереження провідної ролі партії. Кампанія Сі – це не боротьба з корупцією, а антиелітарна, антифракційна чистка. Сі не зацікавлений у вирішенні структурних причин корупції. Викорінюючи всі фракції колишніх корумпованих чиновників, він відведе політичну систему Китаю ще далі від потенційних принципів демократизації в бік все більш авторитарного відтінку
5.	Використання терміну «товариш»	документ під назвою «Норми політичного життя всередині партії в нинішніх умовах» закликав до відродження слова «товариш» при звертанні один до одного, включаючи голову Сі. Термін «Тунчжі» («товариш») був майже універсальною формою звертання у новому Китаї майже до 1990-х року і сходиться до більш комуністичного Китаю. Відродження терміну «товариш» створить атмосферу рівності
6.	Однопартійний конституціоналізм: китайський партійно-державний устрій	відродження термінології пов'язане з тим, що партія дійсно затьмарила державу. У документах внутрішньопартійного нагляду з новими правилами для керівних кадрів йшлося про те, «що члени Центрального комітету повинні суворо дотримуватися політичної дисципліни і правил»

Джерело: [8; 9; 12]

Перший етап 2012-2015 років ознаменувався прийняттям двох ключових рішень. Перше – запуск антикорупційної кампанії у 2013 році. Це була найбільша за всю 100-річну історію партії акція, результатом якої стали арешти і дисциплінарні стягнення сотень тисяч членів партії, а також усунення основних політичних опонентів Сі Цзіньпіна. Також партією було прийнято рішення «про реалізацію наступного етапу програми економічних реформ Китаю, який визначається як «китайська нова економічна модель» [6].

Стара модель Китаю характеризувалася трудомістким, низькооплачуваним виробництвом на експорт, високим рівнем державних інвестицій у національну інфраструктуру і значною, хоча і зниженою, роллю державних підприємств, що здійснювалося без урахування екологічних наслідків.

Нова модель прагнула підвищити роль внутрішнього споживання в якості основного нового двигуна економічного зростання, рухомого майже виключно швидко зростаючим приватним сектором, особливо в секторі послуг, і більш обмеженою роллю державних підприємств, обмежених певним переліком найважливіших галузей промисловості, що стримувалося новими принципами екологічної стійкості. Таким чином, загальна політична та економічна модель, яка, мабуть, складалася в той час, була партію, укріпленою шляхом відновлення її моральної цілісності, але повністю сумісною зі сміливою програмою економічних реформ наступного покоління.

Все це змінилося з китайською фінансовою кризою 2015 року, яка ознаменувала початок другої фази розгортання у Китаї політичних і економічних дебатів в період Сі Цзіньпіна. Найбільш важливим наслідком цих подій у другій половині 2015 року було те, що вони деструктивно вплинули на центральне керівництво, оскільки мільйони громадян втратили свої заощадження і звинуватили партію й уряд. У результаті політичний апетит до проведення подальших ринкових реформ на широкій основі, а не тільки фінансових, був значно ослаблений. Тому проект 2013 року та темпи реформ фактично зупинилися [7].

Третя фаза в еволюції політичної економії Сі Цзіньпіна почала виявлятися вкінці 2018 року після того, як партійний центр усвідомив ступінь радикального уповільнення темпів зростання китайської економіки протягом цього року, викликаного коливаннями ділової активності і зростанням приватного сектору. Першою політичною відповіддю партії стало політичне повернення до приватного сектору. Це було викладено Сі Цзіньпіном у його головній промові в листопаді 2018 року, коли він заявив, що «приватні фірми є невід'ємною частиною нашої економічної системи; приватні фірми і приватні підприємці є нашими власними».

За цим риторичним зрушенням відбулася низка політичних заходів, спрямованих на відновлення зростання приватного сектора і ділової впевненості. Були зроблені кроки у напрямі кредитів дрібним позичальникам приватного сектора шляхом скорочення резервів, які банки зобов'язані тримати поряд із директивою для великих державних банків збільшити їх кредитування дрібним позичальникам приватного сектору на 30% [10].

Друга лінія політичного реагування полягала у проведенні реформи фінансового сектору шляхом лібералізації відсоткових ставок, зміни механізмів встановлення валютних курсів і розширення іноземної участі у секторі фінансових послуг Китаю. Третя політична мета, яка лежить в основі зусиль Китаю з проведення фінансових реформ, полягає у зниженні профіциту поточного рахунку країни, причому деякі аналітики прогнозують неминучий його дефіцит.

Крім конкретної політичної підтримки приватного сектору Китаю, а також нової прихильності лібералізації фінансового ринку з'явилася більш широка політична реакція на уповільнення економіки, а саме повторне прийняття «інституційних» економічних реформ. Про це прямо заявив сам Сі Цзіньпін на засіданні Політбюро у квітні 2019 року [8].

Четверта лінія політичної відповіді на уповільнення китайської економіки полягала в універсалізації торгових, інвестиційних та інших економічних реформ, пропонувананих американцям на двосторонній основі в контексті їх поточних торгових переговорів. Зовсім недавно це демонстрував голова КНР Сі Цзіньпін на саміті G20, де він оголосив про низку реформ, включаючи оновлений негативний список, що дозволяє іноземні інвестиції у гірничодобувну, обробну промисловість, сферу послуг і сільське господарство. Він також оголосив про плани ввести штрафи за порушення прав інтелектуальної власності в рамках нового Закону «Про іноземні інвестиції» [8].

Давні труднощі Китаю з довірою приватного сектору до бізнесу посилювалися невизначеністю, викликаную торгову і технологічною війнами, зростаючими дебатами в обох країнах про більш широкий поділ економік США і Китаю. Обидві країни потре-

бують угоди, щоб стабілізувати свої ринки і економіку, вступаючи у політичні сезони, які чекають попереду, – рік президентських виборів у США і переддень століття партії у Китаї. Буде багато суперечок про внутрішню економічну якість угоди. Однак буде укладено таку угоду, з якою обидві сторони можуть політично змиритися.

Закінчення торгової війни навряд чи призведе до припинення технологічної війни. Незважаючи на неоднозначні висловлювання президента Д. Трампа в Осаці, схоже, що Huawei нині залишиться в списку. США перерахували ще п'ять організацій. Китай також оголосив відповідний список для «ворожих» іноземних фірм, хоча він ще не призначив окремі компанії [3].

Висновки та перспективи подальших досліджень. Соціалістична система була введена і практикувалася у Китаї всього кілька десятиліть, що є коротким періодом порівняно з іншими соціальними системами, прийнятими в історії людства. На майбутній період КПК і китайський уряд активно і неухильно просуватимуть реформу політичної системи, будуть вдосконалювати соціалістичну демократичну систему, реформувати і удосконалювати методи керівництва і правління КПК, підтримувати соціальну стабільність і всебічно сприяти економічному розвитку і соціальному прогресу.

Політична економіка Китаю знаходиться на політичному перехресті між конкуруючими вимогами партійного контролю та ринку, між конкуруючими вимогами стійкої економічної реформи і триваючим використанням різноманітних стимулів. Дискусійним є питання: «Яку стратегічну відповідь Китай при Сі Цзіньпіні ймовірно, прийме»? Одна з можливостей полягає у тому, що Китай у відповідь на свій внутрішній тиск на економічне зростання, а також зовнішній тиск на торгівлю, технології та фінанси прискорить лібералізацію китайської внутрішньої економіки відповідно до плану 2013 року.

Аналітики вважають, що є один сценарій, доступний Китаю Сі Цзіньпіна, для того, щоб країна все більше поверталася в бік партійного контролю, економічної самостійності. Якщо китайські лідери дійдуть висновку, що стратегія систематичного економічного роз'єднання була прийнята Сполученими Штатами і дійсно здійснюється, то Китай зможе дати більш радикально консервативну відповідь.

Список використаної літератури

1. Актуальні засади формування стратегічного партнерства України і КНР / Аналітична записка Національного інституту стратегічних досліджень при Президентові України. Київ, 2010. 26 с.
2. Головченко В.І. Традиційний і модерний Китай: політична культура та дипломатія. URL: http://journals.iir.kiev.ua/index.php/pol_n/article/view/2447. (дата звернення: 17.03.2020).
3. Ерман Г. «Нова холодна війна вже почалася». Чи змусять Китай заплатити за пандемію? BBC news Україна. URL: <https://www.bbc.com/ukrainian/features-52560799> (дата звернення: 17.03.2020).
4. Забіян В.В. Особливості трансформації зовнішньої політики КНР: від Мао Цзедуну до Сі Цзіньпіна. *Інтернаука*. 2018. № 8(48). С. 45–48.
5. Історичний досвід і новаторство у китайській політиці в умовах сучасних геополітичних змін. URL: <http://bintel.com.ua/uk/article/06-22-lebid> (дата звернення: 17.03.2020).
6. Олійник О. Зовнішньоекономічна політика Китаю в умовах глобалізації світової економіки: уроки для України. *Вісник Національного банку України*. Київ, 2015. № 6. С. 40–47.
7. Піпченко Н.О. Здійснення політичної комунікації в Китаї засобами мережі Інтернет. URL: <https://vmv.kyumu.edu.ua/v/p05/ar401414.pdf> (дата звернення: 17.03.2020).

8. Building of Political Democracy in China. URL: <http://www.china-un.ch/eng/bjzl/t225536.htm> (Last accessed: 17.03.2020).
9. Cheng Li Introduction: Assessing China's Political Development. URL: https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/07/chinaschangingpoliticalandscape_chapter.pdf (Last accessed: 17.03.2020).
10. China: economic and political outline. URL: <https://santandertrade.com/en/portal/analyse-markets/china/economic-political-outline> (Last accessed: 17.03.2020).
11. China's political institutions and government decision-making. URL: <https://www.bbc.co.uk/bitesize/guides/zbhnrj6/revision/10> (Last accessed: 17.03.2020).
12. Six political trends shaping China today. URL: <https://globalriskinsights.com/2016/11/six-political-trends-shaping-china-today/> (Last accessed: 17.03.2020).
13. Jisi W. The Trends of Contemporary World Politics and China's Global Role. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*. 2010). Vol. 2(5). P. 6649–6652.

MAIN TRENDS AND CONCEPT OF DEVELOPMENT OF POLITICAL PROCESSES IN CHINA AT THE PRESENT STAGE

Wu Ting

*Northwest Normal University,
Faculty of Humanities and Social Sciences,
Department of Comparative Political Science
Lanzhou City, Gansu Province, People's Republic of China*

The article is devoted to the analysis of modern political trends in China. The author examines the approaches of Russian scientists to explaining the essence of political processes in the people's Republic of China, as well as analyzes the prerequisites for reforms and the main obstacles to the country's governance. Political processes in the country were closely linked and focused on economic growth, and political decisions concerned the development of closer ties between China and the world economy and Politics, strengthening its position in the political arena of the world.

As a result, China is currently one of the most developed countries in the world and is confidently approaching leadership in the geopolitical field. China has one of the fastest growing GDP in the world, with economic growth slowing slightly in 2019, reaching 6.1% compared to 6.8% in 2018. This is the result of a structural downturn, as the economy moves away from an investment-based growth model and the Government pursues policies aimed at reducing financial vulnerability. The author highlights several main trends observed in recent years: XI Jinping as the "main" leader, the spread of leading small groups, a new generation of XI Jinping cadres, new anti-corruption measures and the eradication of Jiang Zemin, the use of the term "comrade", one-party constitutionalism: the Chinese party-state system.

Political dynamics have had a major impact on the Chinese economy in 2019. As a result, the government has increased its official political rhetoric and control both at home and in terms of foreign policy. Author analyzed relations between China and the United States during the cold war and also presented statements about the deepening conflict between the countries due to the struggle of rapidly developed countries in the geopolitical arena.

The article analyzes the current political economy of the current leader in the context of fighting the crisis and falling economic activity, as well as in the context of the spread of COVID-19. In conclusion, the author emphasizes that China's political economy is at a political crossroads between the competing demands of party control and the market.

Key words: people's Republic of China, political processes, geopolitics, highly developed countries, Communist party, government.